

Sy-li spēwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrny
Přez spař měrny
Čerstwosć da.

Njeh ty spēwaš,
Swěrnyje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw će!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihicziščežerńi w Budyschinje a je tam ja schwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Palmarum.

Mark. 11, 1—10.

Palmarum — tole mjeno njedzele naš na to dopomnja, šo Jesuř něhdy pod wjstankom jutrownych puczo-warjow do Jerusalema nuds čehnjěsche a kał jemu meje a selene hałosy na pucž sezelechu. Posdžišo je šo to prajiło, šo šu to palmy byle, šo bychu jeho čzesćili kaž šeršchtu, kiž šwój lud wopyta. To nam sczenik dokładnje powjeda. Najwjětscha waznosć tejele njedzele pak w tym leži, šo nuds wjedže do čzicheho tydženja, kaž běsche jeho nudsčehnjěnje nudsčehnjěnje k čzerpjenju. Wschetož kaž kral nudsčehnjěsche, ale kaž šłóšnik bu ša někotre dny šašudženy, čehnjěsche se šchizom na šhribječe šašo won, šo by na Golgatha wumrjet. Tak nam njedžela Palmarum praji: „Šladaj na šwojeho krala, kiž k šmjerći dže, a pschewodž jeho na jeho martraškim pucžu!“

Kač chzemy my jeho powitacž?

1. Š poniznej a
2. š džaknej wutrobu.

1. Sczenje pokasuje nam Jesuřa jako ponizneho Šbóžnika, kotryž chze šwojich w poniznosći, niz š mozu k šebi čzahnyć. Teho dla wón w šeršchtinškej psyche nudsčehnjěnje do Jerusalema, ale to je jednory čzah: žani blyšćazny štražowarjo wokolo njeho, ale w šhudej puczo-warškej drašće a na wóšle, kotryž njeběsche ša šlužbu we wóšnje postajeny, pschewodžany wot mało šwěrnych. Šcht. 1—7. Ale tam čzi šwjedžeńšy pucžowarjo jemu pschi-

wjstachu jako šwojemu wumožnitej — to jednore waschnje jich njemylešche. Tak tež naš mylicž nješmě na Jesuřu, dokelž w šwontownym blyšćěžu wustupik njeje. To jednore waschnje nam jeho poniznosć šjewi a kał mohli jemu šepje hołdowacž, jemu napschecžiwu hić hać ponizni? To plaći wošebje w čzichim tydženju. Wschetož tehdom je Jesuř šo hišće wošebje jako ponizny šjewik, je wšchu hanibu šnješt, je hješ morkotanja šwoje žiwjenje wostajik. W tym wščem wón nam pschwoła: Budžče mi runi a šhodžče ša mnu w poniznosći! Tajke napominanje je nusne, dokelž šo wot pschinarodženja k hordosći šhilamy. Šdnyž běsche Jesuř ponizny, kał wjele bóle dyrbinny my ponizni być! Jako šnjelowi wučomnižy pak mamy šo tež šwětej napschecžiwu jako ponizni wopokasacž. W poniznosć pokasuje šo wošebje w čzichim čzerpjenju. Wschetož nam dže šo podobnje kaž Jesuřej: my budžemy hanjeni a šazpjeni, kaž by to šłóć byla, šo šo šchescžijenjo mjenujemy. To budžemy loško hórzy a hněwni. Ale my dyrbinny na Jesuřa hładacž, kotryž je ponizny wšchtu hanibu nješt. Tajka poniznosć dyrbi naš napjelnicž, hdyž dyrbi Jesuř šeršhta našeho žiwjenja być. Šerdych a tajkich, kiž čzerpicž njemóža, njecha wón ša šwojich wušwolicž. Jesuř, tón ponizny, wubudž naš k poniznosći; to je jemu najlubšche powitanje.

2. Š džakownej wutrobu. Šcht. 9 a 10. Lud niz jenož šwoju wješćosć šjewi, šo je Jesuř tón šlubjenny pschishoč, ale tež šjawnje šo Bohu džakuje, kiž chze žedženje pobožnych dopjelnicž a kralestwo wóžza Davita

w starym blyščežu sažo postajicž — pschetož teho šo wot Jesuša nadžachu. My mamy, dokelž to hiščeže wjele lěpje wěmy, hiščeže wjele wjazny pschicžiny, Bohu šo wutrobnje džakowacž, so bychmy i tym Šbóžnikaj holđowali. Šdnž tež Sofianna njewołamy, hdnž Šbóžnika na pucžu cžetpjenja pschewodžamy, chzemy tola khwalicž, so je w Božim mjenje a po Božej poručnosći tón pschischol, na kotrehož šu wschitžny pokutni hrěschizny wot spocžatka šwěta cžakali, so je psches njeho hnadne kralestwo postajene, wot kotrehož běšče Davitowe kralestwo jenož šlaby wobras a so šo wón tež šmjercže bojal njeje, so mohli bycž stawy jeho kralestwa. Ale my chzemy šo tež Šbóžnikaj šamemu džakowacž a to njemóžemy lěpje pokasacž, hacž i tym, so na jeho ewangelijon pošluchamy a šo k njebjeskemu Wótzej pokasacž damy. Psches pošluchnosć a šwěrne khodjenje sa nim jemu šwoju džakownosć najlěpje pokasamy a jeho najlěpje powitamy jako šwojeho knjesa a krala a wumožnika.

So by nam cžichi tydžen žohnowany byl, dyrbi Jesuš Ahrystuš, našch fěrschta žiwjenja, kiž je kschiz nošyl, stajnje psched woczomaj stejecž a nam šwoju ponižnosć kaž tež šwoju lubosć šjewicž. Potom budžemy wabjeni, sa nim w ponižnosći khodžicž a jemu jeho lubosć w šwěrnosći džakownje saplacžicž. Šamjen.

Pohrjeb a row.

Nětk k pokoju a wotpoczinku dóndže
Muž bolosćow, kiž najhubjeišchi běšče
Mjes ludžimi, hdnž sa naš k šmjercži džěšče;
Do rowa khtneho khód jeho wuńdže;

Pať i rowa wubudženy sažo pónđže
Knjes žiwjenja — do njebjěš pschekrašnjeny,
A se šmjercže, psches njeho wutupjeny,
Lud Boži sa nim do žiwjenja dóndže.

— To kšesćizijanow nadžija je žiwa;
S nej ludžo njech šo špróžni pošylnjeja,
Dóž domoj powjedže Knjes wumoženyh. —

Šdnž k herbštwu šwjatych w šwětle dowjedženyh
Knjes šwojich junu kražni, — dokonjeja
Šso pucže Bože, — junu pokoj tiwa! —

U.

Psychna jstwa, abo:

Něšto khtne a wažne sa paczerike džěczi pschi wobnowjenju kšecženiskeho šluba.

Prědar Woltersdorf w Barlinje běšče šwucženy, tym džěcžom, kotrež bě wužohnowal, na drugi džen do šwojeho wobhdlenja pschińcž dacž, so by jim hiščeže něotre šłowa napominanja šobu na pucž žiwjenja podal. Tak tež šyn a džowka šamóžiteje šahrodniškeje šwójby pschińdžěšchtaj. Nětko šo Woltersdorf holcžki woprascha: „Ma twoja macž tež psychnu jstwižu?“ — na cžož wona šłóschtnje wotmołwi: „Šaj, knjes radžicželo?“ — Potom šo k jej-nemu bratrej wobrocžiwšchi jeho šo prasphešche: „Ma twoja macž tež ranzu?“ a sažo wobkručaze wotmołwjenje dosta. Ma to šo Woltersdorf holcžki woprascha: „Puschcža twoja macž ranzu tež do psychneje jstwy?“ — Mała knježnicžka zyle šaškapjena došcž nje-đótkliwje a šacžerwjenjena wotmołwi: „Alle ně, knjes radžicželo!“

— „Nó, wój lubej džěcži“, Woltersdorf pokracžowasche, „myšktaj šebi, psychna jstwa je wutroba a ranza je hrěch; duž šo hladajtaj, so by hrěch ženje do waju wutrobny njepšchischol!“ — S tym powucženjom da wón džěšcžomaj woteńcž.

Sako běšče holza hižom jestarjena žona, wona hiščeže na tole špodžiwne duschepastněške nawuměcže špominasche a je šo hacž na tónž šwojeho žiwjenja wo to starała, so by hrěch nad nej nje-knježil.

—n.

Šlaj! jehnjo Bože, kotrež šwěta hrěchi nješe!

(Šej. 53.)

Šlób (363): Nětk wotpoczujje hola —.

Ma Golgatha Knjes cžehnje
Kaž jehnjo w Božim mjenje,
So naš by wujednal;
Ma krowawnej jeho cžeri
Šoh' lubosć Boža cžeri,
— Še do šmjercže šo sa
naš dal!

Kaž róža kražna šwjadnje,
Wšcha jeho rjanosć špadnje,
Šdnž wujednať našch šu;
Šlaj! jehnjo Bože šwjate
Še sa wopor tam date,
— Šrěch cžłowštwu nješe
i lubosću!

Ach, pokutnje štuť, dušcha,
Kaž cži šo šdobnje šluscha,
Psched woltať lubosće!
Wšchak wopor wušwoleny
A i Boha pschekrašnjeny
Šso na kšchizju dal sa naš je.

Ma našche měštno štuť,
Maš droho šebi šupil
Mašch Šsrědnik Jesuš je;
Dokh šaplacžil je sa naš,
Krej wažil šwoju na naš,
Maš psychu dobyť prawdosće.

Še džiwne pschemějenje,
Šdnž i jastwa wumoženje
Šso šlicži šštnikej,
Šdnž sa hrěschnika šwjaty
Šu Boži k šmjercži daty,
Wól našchu napoloži šej.

Dal sa naš je šo khostacž,
Šo měr moł nam šo dostacž,
— Kaž šłóšnik cžěpi Knjes;
Wšcha šchtrafa na nim leži,
Krej sa naš jeho běži,
— Tak cžěť nam lama do
njebjěš.

Kaž jehnjo cžišche cžehnje,
Šso njepjecžujjo ženje,
Šdnž štuť k řěšanju,
— Tak sa hrěschnikow podal
Še šwjaty šo a wodal
Šim šłóšcže hrube i miłosću.

Šso kražni lubosć jeho
Tak do šwěta nětk wšcheho,
Šsej šylnych dobywa;
Šdnž sa wopor šo podal
Še hrěchow dla, je dodal
S tym prawo nam na njebjěša.

Džen šbóžny wujednanja
A šamyšł šradowanja
Še cžłowštwu šekhadžal,
Šdnž jako jehnjo Bože
Maš měr a wěcžne šbože
Še Šbóžnik Jesuš war-
bowal.

Cžesć šluscha wěcžna jemu
Nětk Knjesej njebjeskemu,
Kiž i Wótžom kraluje;
Ša wopor pošluchnosće
A šlužbu ponižnosće
Wón dostať kražnosć
Božu je! —

U.

Pawol Gerhardt a jeho khěrlusche.

A 300lětnemu narodnemu dnjej šwěrneho šwědka Knjesoweho
12. měrza 1907.

(Pofracžowanje.)

Hižom w lěcže 1657 bu Pawol Gerhardt po jenošłóšnym wobšamknjenju měšcžanskeje rady w Barlinje sa diacona pschi Miklawšhowej zyrkni powołany. To běšče jemu wutroba radosć, so móžesche šo sažo na město šwojeho prijedawšchego štuťkowanja

wróćcież. Se śwernośću pada so do swojeho duchowneho stufowania psches předowanje a duschowpastyrstwo a mějesche to wješele, so bėchu so jeho khėrlusche w ipėwarstich woczišcėzale. Wořada spėwasche je rad a se wschėch kőnzow dosta khwalbu a pschipsnacze. Duř bėsche sa njeho kłőnczny czař pschischoł. Ale hiřom sa malo lėt, 1662, so czeřke njewjedro nad nim hromadu sczahnų. Pawoł Gerhardt bėsche kručze wėrijazy lutherski, kiř w lutherskich wėruwufnaczech wuras wėrnoscze pőjna a nahlady Reformiritskich je řwojim řwėdomjom wotpofasa. Nětko pař bėsche krajny wőt, wulki kurwjerch Bjedrich Wylem, reformiritskemu wufnaczu pschischiłeny. Wón sa tym stejescze, wobej wufnaczi řjednacž a jej pod mjenom ewangelskeju řjednoczicž. To njebėsche po myřli kručze wėrijazy lutherskich. We wőtřch, husto pschewőtřch wurasach woni pschecziwo Reformiritskim, řamo na klėřach, wufstupowachu. Duř wunđze kurwjerchowski wufas, kiř wobėmaj stronomaj sakasa, řebi na řwjatym měscze wumjetowacž a Barlinjzy duchowni dyrbjachu podpřicaz, so chzedža temu wufasej pořkuschni bycž. Nětko ři podpřicachu, drusy niz. Do třch, kiř so řapowjedzichu, řkuschesche teř Pawoł Gerhardt. Husto řořymili njeřbu, czechodla tőn tak mėrnų a czihi muž podpřicaz njeje, ale wón bėsche kručze wėrijazy lutherski a njechasche niczo pschecziwo řwojemu pschewėdėzenju řebi nanufowacž dacž. Wón bu psched konsistorstwo řadany a pschekřischanų. Smėrom wón wufna, so podpřicaz njemőze. Duř bu po pschitafni řėřschų 1666 wot řastojństwa wotřadzenų.

Wulka bėsche boloscž, hdyř tőnle wufas pschidzė. Mėřczenjo bėchu jara řrudni a pola kurwjercha sa teho řprawneho muřa prošchachu a kurwjerch jeho řařo do jeho řastojństwa řtaji. Wón podpřicaz njeřadosche a praji, so drje budze řo Gerhardt teř bjes podpřicaz po jeho wufasni řadzerřecž. Ale psches to pschidzė wobohi muž do hlubokėje czeřnosce řwėdomja. řacž piřnje abo niz — řlubjenje bėsche řlubjenje — a wón so řwjafacž njemőzesche, so něřto wot řwojeho pschewėdėzenja puschezi. řdy by řařo w Barlinje do řwojeho řastojństwa řtupil, mohlo řo řdacž, řař by pőřnatu a wufnatu wėrnoscž w něřkim dypku řapřel. Duř wupraji, so řwėdomja dla w Barlinje do řaneho řastojństwa wjazy řtupicž njemőze. Duř kurwjerch jeho řastojństwo ř nowa wobřadzi.

Bjes řastojństwa bėsche Gerhardt hiřcze dlėřichi czař w Barlinje řiwnų w řrudnych wobřejnosczach. Teř wumřje jemu luba mandželřka, halke 46 lėt řtara. Mřejo prošesche mandželřkeho, so by jej jedyn řwojich khėrluschow ř trowřtej cžitai a Gerhardt to řamó w řnuřitosci řwojeje dusche. Ale řemřecze droholubowaneje mandželřkeje bėsche sa njeho rana, kiř wjazy njesaři. 1669 bu řamotny muž řa archidiafona do Lubnjowa powołany, hdyř je hiřcze nimale 8 lėt se řohnowanjom řtutkowal. Tola řtarobna řlaboscž pschidzė. řhėrlusche wón tudų wjazy njepėřnjescche, jeho řpėwazy rőt bėsche wotmjelknył. ř 70. lėcze řwojeho řiwjenja, 1676, wón domoj dzeřche. ř měřczanřkej řyřkwi w Lubnjowje bu řhowany. Wořada da wulki wobraz řwojeho droheho duschowpastyrja wobřafowacž a tőn wiřų w řyřkwi, hdyř bėsche Bože řkowo předowal. řawoła Gerhardtowy jenicři řyn řaul Bjedrich bėsche tehdom 14 lėt řtary. řo pscheczu řwojeho nana je wón duchownstwo řtudowal, ale do duchowneho řastojństwa řtupil njeje, ale je w řchulřim powołanju řtutkowal a řako řirektar w mařym měscze řakřkeje wumřjel. řdyř bėsche jemu nan we řwojim řestamencze na wutrobu polořil, řwojeje řwőjbe, řwojeje řyřkwi a řwojemu řbőřnikėje czeřcž cžinicž, je řo tole pschecze dopjelniko. ř Pawoł Bjedrich Gerhardtom pař je khėrluscherjowy narod wotemřel.

(Pschichodnje dale.)

Golgatha.

Drje wjele horow jima
řow wőczko cřlowjeka;
řu waznoscz řana nima,
řař hora Gulgatha.

řdze hora je, kiř bliři
řam takle njebjeřa?
řchto Bořu miřoscž niři
ř nam tak řař Gulgatha?

řso ř řchřiřa wuřbrluje
ř nam ř řraja do řraja
ř nasch hřech wucziřcziuje
řre řwjata ř Gulgatha.

řynř wřřřřchich řarřow řrineři
řam řbőřne glorija,
ř wėczna řhwalba řkincři
řa jehři ř Gulgatha.

řam nastaj czihe řhody,
ř duscha wėrijaza!
řloř hřech a wřřitke řchody
řod řchřiř na Gulgatha!

řha řbőřni w njeřju praji:
řař derje řo cři řta!
řucž do Bořeho řaja
řōn dze psches Gulgatha!

K. A. Fiedler.

Sprawneho Bőh njewopuschczi.

řowjedacziřto je řtarřcheho czařa.

řzmowa nōř bė řwoje řchidla nad řemřu wupřestřela a w ř. řpachu wřřitzy ludřo we řwojich řořach, wotpocziwo wot řwojeho dzeřa. řeno w jenej jenicři řhėřzy, kotrař bė řař wumjeřkarska ř wulķemu burřkemu řublu pschitwarjena, řo hiřcze řwėcziřche. ře řtwicžzy leřescche na řořu, pschi řcženje řtejazym, řōnska, na řmjercž řhōra. řona czeřzy dychasche, woczi bėřchtej pol řandželenej a jejny napohlad prajescche, so řo jejna pořlednja hōřinka bliři. řřchi řořu ředzeřche řōnska, nimale 40 lėt řtara, we kotrejeř wocřomaj řo řylř řybolachu, ř řwėdėzenju, so wutrobnje dzeř hjerje na czeřpienju, kotreř tu řhōru třřescche. ř nohomaj řořa stejescche řchřinja, na kotreř wōřom lėt řtary hōř ředzeřche. řōn mějesche řwojeje řuzų řřřnjenej, řako by řo modřil, bė pař do řlōdķeho řpanja řapadnył.

řluboka cziřchina we řtwicžzy řnjeřescche. řeno czeřke dychanje řhōreje a jenajře piřotanje řtareho czařnikfa, kiř pschi řcženje wřřasche, bėsche řřřřcchcz.

řa jene dobo řapocza řhōra řeczeř. „řuba řarja“, wona cziřche praji, „řa cziřu, so dyrřju wumřjecž. řkicž mi řwoju řuku, ř kotreř řy mi husto moje řylř řřela. řy řy řař řotra pschecziwo mi byla a njeřby mje řhudu wudowu řenje wopuschcziła. řřech Bőh tebe a trowe dzeřco řa to pořohnuje! řch řa wřřař byř řada ř temu řnjeřej czařnyla, njeby mi jene czeřko na wutrobje leřalo.“

„řa wřřař wėm, moja luba řerta“, wotmořwi řarja, „řchto tebe třřchi, řy mařch řtaroscž wo řwojeho řyna; ale řpoloj řo, — řa chzu maczeřne mēřtuo pola njeho řastupicž.“ řhōra na to řřřřwřřchi řuzų woczi ř njebjeřam řbėře a modřescche řo

Bo khwili prajesche bóle mjelcžo: „Zuba Marja, ty by mi wulku staroscj s wutrobny walila; mój wutrobny džak sa to; nětk móžu s měrom wumrjeć; hlaj, mój luby Surij czishe spi, njewołaj jeho; wusběhń mje trochu, so jeho hišćeže juntrócž widžu a jemu swoje maczerne požohnowanje dam.“

S wulkej nusu wusběže Marja khoru, so móžesche so we swojim ložu kłaknycz. Klecžo položi wona swojej tschepotatej ruzy na hlownu spizeho hólza, kaž by jeho požohnowacz chyzła, a pohladny na njeho s woczomaj, w kotrymajž so swojata maczerne luboscj hwězjesche. Zako bě so sahy lehnyła, sawoła wona płakajo: „Moje džěcžo, moje lubowane džěcžo“ — a Marja pódla bedžo trějesche řebi řyly s woczom, so bě jej czežko, se spēwařskich tamny rjany řhěrlyřch čitacz: „Ach, porucz Bohu řwěru, řwój pucz a řrudobu.“ Zako bě pořlednju řchtuczku wuspěwala, pohlada Marja na řhoru. Řejne blěde woblicžo bě psches měru a dowěrjenje pschekrařnjene, woczj běřchtej pol samkńjenej — wona bě čishe wuřnyła. Marja padže na řwojej koleni a spēwasche nutry wóčzenařch. Dybamny čařnik bijesche dwanatu hodžinu, a Surij wotuczj se řwojeho řpanja. „Budž s měrom, mój řurjo“, wona praji, „twoja luba maczerka spi; pój so mnu ř nam, tam móžesř so lehnyč a řo wuřpacž“. Na to pschirny wona płachtu na řemrjete čžělo, hařny lampu, samkny řhěžne durje a džěsche s řurjom domoj.

Sa ři dny bě řhuda wudowa pohřebana. Surij pař bě pola Marje a hrařkasche s řeńku, jeje džowcziczku.

* * *

Marja bě mandželřka bohateho bura, kotremuž Měrczin řěřachu. Wona bě řmilna a dobroczřwta duřcha, kotraž řhudym wjele dobrotom činjesche; wón pař bě gramny, lařomny čřlowjeř, řiž nikomu ničo njepopschjesche. Brawa mandželřka luboscj mješ woběmaj njebě. Wona bě řebi jeho wřala, nuřwana wot řwojeju starřcheju. Dla dobroczřwosče, kotruž Marja wopokasowasche, bě řtajna pschekora mješ nimaj. Zako řebi řhuda wudowa tu řtwiczku na jeju wumjeńtu wotnaja a Marja, dořelž ju wot maľosče derje řnajesche a bě s nej wotrořka, jej wřchelle dobroty činjesche, Měrczin řpochj na to řwarjesche. Wona řo pař psches to njebě wotřaschicz dała. řdžež řo hodžesche, bě wona jej ř pomozy řtala. We jejnej řhorosče řebi ju řwěru wothladała a nětk, řdyž bě wumrjela, běřche řebi jejneho hólza řobu dom pschiwjedla a mějesche myřle, tu řhrotu s řchescřjanskej luboscju woczahnyč.

Teho dla Měrczin wot ranja hač do wječora řchczowkasche kař njemdry poř. „Šhto dha nař tón řhudy hólz řtara“, wón řjekny; „darmo jeho pschi řebi mēcž a jemu jědž a drařtu dawacz njemóžemy. řdy by řuř wjěřchi byl, dha by řkerřcho řchlo, řo by w domje pomhač abo řruwy pařč mohł. Me tař jeho mēcž a tu woczahnyč, ja nihdy na nihdy njeczřnju: wón řluscha do gmejny, njech řo ta řa njeho řtara.“

Na tajke waschnje řwarjesche Měrczin wřchěduje, řo mějesche řo řerta řlě. Wona móžesche jeho prořhčž a tu wěž jemu se wřchěch bořow přjódřtajecz, kař wona chyzřche, wón pocža džěń wote dnja hrořniřcho čřinicž. Tónle bohaty bur bě řebi to derje wuliczil, kař wřřoko móže to jemu pschicž, řdy by wón teho hólza řchěřč řt a dlěje we řwojim domje měl, dořelž ta řhřota jeho ničo njestarasche.

Měrczin bě řobuřtaw gmejnskej rady a bě to dawno gmejnskemu přjódřtejerjej praji, řo wo teho hólza njerodži a řo řhřbi řo gmejna řa njeho řtaracz. Mějachu pař gmejny teřdy a maja hišćeže džěńřniřchi džěń to waschnje, řo řhřoty, řa kotrychž woczehnjenje maja řo řtaracz, temu podawaju, řiž řebi najmjenje řa to řada. Wone na to njehladaju, řo by tajke řubjene džěcžo dobru wuczbu dořtalo a řo ř wřchemu dořremn džěřžalo, ale na to, řo by řo jemu prawje maľo dacž řřebalo. Tež duřcha a čžělo tajkeho

džěcža řo na pschekadžowanje wuda temu, řiž najmjenje pjenjeř řada. Wo pschichod tajkeho njesřowžowneho džěcža řo njepřascheja, ale wo to, řo by řo maľo řa nje płaczicz řřebalo. Řchescřjanske tuto waschnje njeje, to hodži řo s wěřtosczu prajicz, a kóžda gmejna řhřbjala řo řanibowacz, řdyž řo tajke pola njeje řtanje. Běda řwětej pohřřchenjow dla!

W ř. řta řo tajke pohřřchenje. Tón wóřomlětny Surij bu temu na woczehnjenje pschepodaty, řiž najmjenje pjenjeř řa njeho řadarsche. Řichťo wot bohatyř wo wobohu řhřrotu njerodžesche a řadny w bohatej wřy řo Boha a řhřřtuřa dla po nej horje njebjerjesche. Běřche pař wo wřy řiwnosčeř, řiž pjenjeř jara nuřnje řřebasche. Tón řebi wóřom toľč na ľeto řadarsche, a řjese wřcheho řombženja pschiswoli gmejnska rada, řo by tón jeho dořtal, a bě wjeřela, řo jeho tař tunjo wotby.

Zako to Marja řhoni, njemóžesche řo wona řđeržecz, ale řawoła s řněwom: „Šmilny Bóžo! tajtemu čřlowjeskej řče to džěcžo podali; tutemu muřej, řiž je wřchěduje pjanu a řonu a džěcži bije; do tuteho doma řhřbi tón hólz, řdžež wot ranja do wječora ničo řlyřchecz njeje, hač klecže a řakrowanje. Běda na wař, wř muřjo, řiž řhřbicže wř na ľěpsche řwojeje gmejny myřlicž a niž řhřoty čžertej pschekadacz!“

Tař řakhadžesche Marja na řwojeho muřa. Tón pař řo njeda řnucz. „„Džěř řubu““, wón řjekny, „„ty wo tym ničo njewřemisř! řtaraj řo řa řwój dom a njetyřaj řwój nóř do wěřow, řotrež tebe ničo njestaraja. řutřje pónđže řurij ř Běřarřezom.““

Nařajtra wopuřchčži řurij Měrczinowy dom. S płakanjom wón Marji a řeńzy bořemje praji. Marja pař jemu řlubi, řo jeho njewopuřchčži a trowřowasche jeho, řo řhřbi jenož ř nej pschicž, potřeba-li řdy pomozy abo rady.

(Pschichodnje dale.)

Wřchelake s blisķa a s daloka.

— řdyž řo w bliřřchim čařu řařo nowe řchulřke ľeto řapoczńje a džěcži do řchule řastupja, dopominamy na to, řo je nětko řkladnosč, w řerbřkich řchulach řařo Bortowu řeróřku čřitanřu řawjesč, kotraž je s nowa pschekladana a porjedžena a wot Macřizy řserbřkej s nowa wudata.

— řkasanje na řniřki řnjeřa řarařa em. Urbana „Řchiz a řřona“ řa pořledni řeleny řchřwóřřk, řotrež s nowa řa nařche pačřesřke džěcži poruczamy, ma řo řtacz pola řnjeřow duřchownyř a řnjeřa duřchowni chyzřli pschecřelnije řnjeřej řararjej řjedže w Budyřchinje řjewicz, kař wjele eksplarow řebi řadaju, abo pola řnjeřa M. řsmolerja. Płaczřřna je 20 řp.

— řařo, kař řizom wjele řřocz, je řo w ľudu ta bajka rořnjeřla, řo w bliřřchich dnjach abo 1. řapřeje nařcha řemja s kometom řromadu řtoreži a řo pschi tym rořlecži, řo po tajřim je řonz řwěta blisķo. Borařliwi ľuđo řu řo řamo pola wřchelakich řwěřdarjow napřaschowali. řrajřlo je řo mješ druhim, řo je rowjesč wo řonzu řwěta wuřchla wot italskeho prořřora Matteucci. Tón pař s měrom pschi řhorje řesuw pschebřma a řon wobkěđbuje. Wón ničo wo tym njewě, řo komet nařchkej řemi hrořy, a pschecřřwo temu wuřřupi, řo by wón tón byl, řiž je bajku wo bliřřchim řonzu řwěta do ľuda pschjnjěřl.

„Řombaj Bóh“ njeje jenož pola řnjeřow duřchownyř, ale tež we wřchěch pschekadawarńjach „řerb. Nowin“ na wřach a w Budyřchinje dořtacz. Na řchřwóřč ľeta płaczř wón 40 řp., jenotřlwe čřřřla řo řa 4 řp. pschekadawaju.